Památník Osvobození,
Praha XI.,
Husova tř. 1500.

Svatováclavská

Stráž

List pro katolický lid
Orgán katolických legionářů, jejich přátel, hraničářů a vojáků v záloze

Redakce a administrace v Praze I., čp. 330

Ročník II. | V Praze dne 17. června 1938 | Číslo 25

A co přijde nyní?

Tohle není otázka marná a slyšíme ji v posledních měsících dosti často. Dokonce si ji dávají již i němečtí továrníci ve zněmčeném území, kteří začínají chápat, že není vždycky dobré uvěřit učiteli tělocviku, rovněž si ji opakují majitelé lázní a obyvatelé Karlových Varů, Mariánských Lázní, Františkových Lázní a j. Ale o to nám nejde, běží nám o něco jiného.

Když německé vojsko obsadilo Porýnsko za mlčení Anglie i Francie, vyvstala prvně ta otázka: A kdo přijde nyní na řadu? Přišlo na řadu obsazení Rakouska, anšlus. A co přijde nyní? Goering sice dal slib Československu, ale někdy je slib prožluklá věc. Od 12. března do 20. května uplynuly dva měsíce a člověk je tvor, který mívá někdy krásnou paměť, i když není profesorem. No, díky Bohu, nedošlo k nejhoršímu, i když říšsko-německý tisk by si toho snad přál, soudě podle jeho štvavého psaní. –

A přece je nutno opět opakovat otázku: a co přijde nyní? „Den už nepřijde", jak si přáli Henleinovi přívrženci. Je však zde Španělsko, o kterém se nyní tolik moc píše a jedná. Podle novinářských zkušeností lze soudit, že tak veliké soustředění pozornosti na bombardování měst zatajuje něco jiného. Ale co to je?

Když Hitler jevil takovou starostlivost o naše Němce, bylo zřejmé, že tak nečinil z přemíry lásky k nim. To Československo je krásnou zemí, má znamenitě vyvinutý průmysl i zemědělství, má uhlí, železnou rudu atd. atd. To je lepší než krásné oči českého lidu pro stát, kde se vaří z jednoho hrnce, mluveno skutečně i symbolicky. –

Že by Německo a Italie bojovaly proti Valencii jen z ideálního nepřátelství proti bolševismu, a aby zachránily západní vzdělanost, tomu přece nebude nikdo věřit. A že by Anglie z ideálních pohnutek usilovala o smíření, to je taky těžko k věření. Suroviny jsou suroviny, a když budete chtít koupit kilogram niklu, abyste to kupovali od anglické firmy. To není vtip, i když to jako vtip vypadá. City, londýnská čtvrť finančníků, nehledí na člověka, hledí na zlato, na železo, petrolej, suroviny. Kolem těch věcí se všechno točí. Tyto věci jsou velice cenné i pro Německo a Italii. Ve Španělsku je jich dost. Je sice pravda, že Anglie má přátelskou smlouvu s Italií, ale kov se všude zakutálí a nic mu není do smluv. To je zatrolená věc. Tady je Anglie skutečně před vážným problémem. Jak jej rozřešit? Proto je na místě se ptáti, a co přijde teď? A proto je nutno říci, že nebezpečná situace, ve které se nachází Evropa, není dosud méně nebezpečnou. Hess, pravá ruka Hitlerova, nepronesl jistě zbytečně svoji řeč proti Československu, ve které dokonce jsme se dověděli, že Hitler zachránil mír. To by nás ani nepohoršovalo, jen kdyby to byla pravda a slovo mír nebylo chápáno německy.

Německo jde promyšleně vpřed a jistě jen tak neodpustí, že bylo na své cestě zastaveno. Bude něco žádat? Volnou ruku ve střední Evropě, nebo ve Španělsku, nebo kolonie? Anebo všechno dohromady? Anglie má všechna tato přání a dotýkají se ji samé. Proto ta její starostlivost. A proto není na místě stoprocentní optimism.

Na politickém jevišti Evropy

Jevy, jichž jsme svědky, svědčí, že je současně pracováno na několika světových ohniscích, kde zájmy jednotlivých mocností se buď sbíhají neb protínají. V popředí zájmu dneška zůstává Španělsko, kde tragedie vládní strany vyvrcholuje a Franco dospívá pomalu k problematické metě — „osvobození Španělska". Zájmy Anglie a Francie zdají se — svým benevolentním postojem — ohroženy více než dosti. Ba i Rusko, jsouc stále v bedlivém anglickém sledu smíří se snad asi se stavem nynějším, představujícím pro blízké budoucno — hlavně pro jeho dva partnery — důsledky dalekosáhlé. Dynamické státy znají velmi dobře geologický stav, jak svůj tak i španělský a právě tento bude pro oba příští zásobnicí rud, jichž oběma výbojným národům naprosto chybí. Leč nejen to, nové domácí se i dobře zabezpečují a zajišťují pro budoucí své průzračné plány. Tak není bez zajímavosti, že němečtí inženýři staví opevnění v severním Španělsku při francouzských hranicích a docela zřizují se tam i vhodná letiště. Naproti tomu velmi pohodlně a účelně se zařizuje Italie na jihu, velmi blízko Gibraltaru a na východním pobřeží. — Ve všem nutno hledati jen plánovitost. Zajištění severu Španělska proti Francii — jihu proti Anglii a konečně východu proti oběma, znamená nejen ohrožení zájmů Anglii a Francie ve Středomoří, ale jest to přímo vytlačení těchto námořních velmocí, dominujících tam dosud svojí mocenskou převahou a strategickým rozložením opěrných bodů, zranitelných však dostatečně se španělské pevniny. Proto to úsilovné jednání a snaha neintervenčního výboru, představujícího obvyklou bezvýznamnost o vyřešení otázky dobrovolníků dříve než druhá strana bude bez zájmu na vyjednávání.

Franco a spol. volí raději cestu jinou — dráždění anglických námořníků, kteří potopením 43. anglické lodi ve španělských vodách a přístavech nezůstali k ministerskému předsedovi Chamberlainovi lhostejni a hlasem 60 tisíc žádali o nejrázněji zakročení. Vyřídilo se to opětné protestem u Franca a námořníci byli povoláni na moře, kde se jistě uklidní a důstojníci jim vysvětlí, že se musí počkat ještě aspoň rok, kdy si Anglie dupne již doopravdy. Francie zvlášť cítí se v kleštích a otázka případné dopravy barevného vojska činí jí velké starosti, které ani smlouvou s Italií neodstraní, dojde-li k ní, třeba i formálně.

Budoucí posice Anglie a Francie ve Středomoří citelně znepokojuje Sovětský Svaz, jehož zájmy černomořské zdají se býti rovněž ohroženy a rýsuje si, jak budoucí výpad „Drang nach Osten" má asi býti proveden a hlavně — odkud podpořen.

Zařizování se na jihozápadě Evropy nemělo by důležitosti bez náležitých přístavů a spojek na Jadran. Italie jest v ústupcích opatrna a tak nezbude než dohoda na cizí účet, jak spojiti nynější východní marku s jaderským mořem. Toho je si dobře vědoma i Jugoslavie a vhodnými obrannými prostředky chce již v zárodku mařit takové plány. Nutno však nepřehlédnouti, že opatrnost velí i obranu diplomatickou a hlavně včas opustit politiku napalování svých bratří stejně výbojem ohrožených a uvědomit si, že jakékoli koketování s vlkem se za čas nevyplácí, ježto zde chybí přirozenost. Poněkud jiná, ale stejně souběžná situace jeví se i u našeho slovanského souseda na severovýchodě — Polska. I zde projevuje se falešné přátelství s Třetí říší a i s každým státem a blokem, z něhož lze něco vytěžit ať již přátelství či jen uznání polské velmoci.

Důležitým faktem však zůstává, že polská veřejnost názory nynější své zahraniční politiky nesdílí a projevuje touhu po přátelství a smlouvách přirozenějších a příprava obecních voleb dá snad již projevu polského národa průchod ne-li tyto, pak jistě parlamentní volby v roce 1940.

Československo dívá se klidně vstříc dnům budoucím. Hrozí-li se mu rozdělením nebo pohlcením Německem, není to pro nás tak zlé, ježto jdou takové hlasy zase jenom z Německa a tam mají z květnové intervence

(Dokončení na str. 2).

Jednání o statutu

V jednání o menšinovém statutu se rychle pokračuje a vstupuje z prvního obecně-informativního období do stadia meritorního. Soudí se, že jednání mezi předsedou vlády drem Hodžou a zástupci sudetoněmecké strany nabudou v příštích dnech rozhodující povahy.

Anglický list „Sunday Times" uveřejňuje rozhovor s drem Hodžou o statutu, v němž čteme: „Otázka jazyková už není vážnou překážkou, poněvadž jak vláda tak Němci se v této věci skoro shodují. Většinu otázek lze rozřešit buď dohodou nebo kompromisem, zvláště otázku jazykovou a finanční, přijímání Němců do státní služby a řadu jiných věcí, které národnostní statut upraví. Skoro celé jednání o statutu se soustřeďuje na samosprávu. Že Němci svou samosprávu dostanou, o tom nemůže být pochybností. Otázkou je, jak široká má býti tato samospráva, aby na jedné straně zajistila Němcům všechny jejich zákonité svobody a na druhé straně neoslabila ani svrchovanost ani autoritu státu. Chápeme a jsme si plně vědomi toho, že tento problém není už československý nebo jen německý, a děláme všechno, abychom jej vyřídili spravedlivě a rozumně."

Podle téhož listu žádají Němci i svůj národní sněm, t. zv. Volkstag, jehož předseda by se stal automaticky členem vlády. To jest ovšem pro československou vládu požadavek nepřijatelný, poněvadž by s týmž požadavkem přišli i Maďaři a Poláci, což by znamenalo rozklad státu. Pokud jde o policii (Sdp žádá totiž zrušení státní policie ve smíšených krajích), bude se to prý řešit kompromisem, a to tak, že obce by ovládaly policii a stát četnictvo.

Potud informace anglického listu. Naše úřední místa dosud neudala žádné přesnější zprávy o stavu jednání.

Nedělní volby

Třetí neděle voleb byla tak klidná jako dvě předcházející. Celkem mělo volit 8291 obcí, z toho 5853 československých, 1898 s většinou německou, 535 s většinou maďarskou a 5 s většinou polskou. Poněvadž ve 4398 obcích byla podána jediná kandidátka, volilo se pouze v 3829 obcích, z nichž čs. 2560, s vět. něm. 891, s vět. maď. 373 a 5 s vět. polskou.

Celkově lze opakovat, co již bylo řečeno o volbách minulých. Koaliční strany až na národní sjednocení, získávají nebo udržují svoje posice. Největší zisk vykazují národní socialisté, získávají i lidovci, méně již sociální demokrati.

V německých oblastech dosáhl celkově Henlein asi 87% všech německých hlasů, tedy i velký počet hlasů sociálních demokratů a komunistů, čemuž se nelze divit, víme-li, s jakým terorem Henleinovci postupují proti všem, kdož se k nim nehlásí. Jinak ve smíšených obcích obdržela sudetskoněmecká strana 73% všech hlasů, takže ani zdaleka není možno hovořit o totalitě území v pohraničí. Je důležitým fakt, že Češi všude, kde postavili kandidátky, nejen udrželi dosavadní počet mandátů, nýbrž jej někde i zvýšily. To jest radostné konstatování z těchto voleb a je to zásluhou spolupráce všech českých složek, která by měla trvati po volbách. Na Slovensku celkově získává Hlinkova strana asi 3% nových voličů, v Bratislavě dosáhla 1/4 odvedených hlasů. Posice vládních stran na Slovensku byly posíleny.

Konečně je nutno konstatovat, že všeobecně, nejen v Praze, nýbrž i v jiných městech a místech, byly rozdrceny malé skupiny, z čehož je třeba též odvodit důsledky. Voličové odsoudili sami tříštění, které nikomu neprospívá, naopak škodí celku.

anglického vyslance jedno důležité poučení. Bylo jim totiž slíbeno, že přišti mírové podmínky pro útočníka budou znít katastrofálně a budou představovati rozdělení útočícího státu na několik samostatných království, z nichž žádné nebude svěřeno útočícímu vůdci. Tedy prognosa budoucnosti velmi špatná, ale na místě. Tím také byl přerušen řetěz dosavadních stálých úspěchů německé diplomacie a německé vojenské pohotovosti, což představuje důležitý mezník ve světovém politickém vývoj a bude současně poučením i pro státy jiné, aby následovaly naši odhodlanost a vůli bránit se — vlastnost to jistě Německu imponující.

Jisto je, že úlohy v Evropě jsou rozděleny na několik jedinců, opírajících se o menší či větší důvěru svého národa, a že hra dvou z nich jest zatím nejefektnější a nejlibivější. Stávají se hledanými hosty na cizích jevištích a svojí dobře placenou reklamou strhují svět v obdiv a úžas. Každá hra má však omezený počet jednání a po posledním spadne vždy opona; sláva pak a popularita takového význačného herce klesá ihned, jakmile jen jednou zakopne.

Valná hromada pražského okrsku Jednoty přátel katol. legionářů

konala se v klubovně paláce Charitas v neděli 12. června 1938 o 10. hod. dopolední, **za předsednictví br. Brejchy.** Zpráva jednatelská o činnosti okrsku v roce 1937, jakož i zpráva pokladní byla schválena a po zprávě revisorů účtů uděleno bylo absolutorium odstupujícím činovníkům.

Br. Křiklava, zemský jednatel Ústř. jednoty katol. legionářů objasnil účastníkům úkoly Jednoty přátel, mezi nimiž vytýčil zejména nutnost pokračování v tradici legionářské, všestrannou podporu katolickým legionářům a zorganisování širokých mas katolického občanstva, které budou pokračovati v té příkladné práci, kterou naše legie za hranicemi započaly. Jednota přátel chce zorganisovati všechny katolíky — účastníky zahraničního odboje, stará se o pořízení soupisu všech legionářů katolíků, o sebrání legionářské katol. literatury, o pořízení památníků význačným katolíkům legionářům.

Zemský předseda katol. legionářů br. **Dr. Polanský,** upozornil na dnešní těžké politické doby a apeloval na přítomné, aby semkli se kol katol. legionářů, za účelem služby své vlasti a svému státu. Chceme spolupracovat se svojí armádou ruku v ruce, budit lásku k čsl. armádě, státu a jeho prezidentu. Jednota přátel chce a bude pracovat v prvé řadě pro náš stát a pro katolickou myšlenku a její vítězství v národě. Chceme Svatováclavskou republiku a pro tento ideál vynasnažíme se zainteresovat celou širokou čsl. veřejnost.

Dr. Snajberk, válečný invalida a dobrovolec pozdravuje valnou hromadu a přimlouvá se za podchycení frontových bojovníků v rámci Jednoty přátel. Za katol. ženy pozdravila valnou hromadu ses. **Vodradová.**

Volby nového výboru provedeny byly jednomyslně a zvoleni: předsedou br. **Karel Brejcha,** místopředsedy br. **Joachim a Karel Štekbauer,** jednatelem br. **Miroslav Mejstřík,** Vršovice, Maroldova 267, druhým jednatelem br. **Antonín Cernstein,** pokladníkem ses. **Miroslava Prokopová,** revisory účtů br. **Dlabač** a ses. **Výborná,** akční referent br. **Bedř. Svoboda,** organisační referent br. **Jaroslav Uhlíř,** referentem zpravodajským a listovým br. **Josef Svoboda,** refer. legionářským br. **Prácheňský.** Členy výboru zvoleni: br. Boh. Raban, Ing. Jan Hrubý, Pauly, Kubala, ses. Kalná, Vodradová, Böhmová a Anna Šmahová.

Nový jednatel br. Mejstřík ohlásil nakonec několik akcí, které bude nový výbor v nejbližší době realisovat a předsedající br. Brejcha zdařilou valnou hromadu zakončil s přáním plného zdaru do budoucnosti.

Čtenáři, jsi vkladatelem záložny Hermes?
Ne? Proč své úspory ukládáš v nepřátelských ústavech?

Katoličtí legionáři do našich řad

Bratři!

Chci vám dnes krátce připomenouti, co bylo před 20ti lety a co se za těch 20 let změnilo. S jakými pocity jsme sobě představovali tu naši svobodnou vlasť a s jakými pocity jsme se tenkráte vraceli ku svým drahým, které mnohý z nás plných 5 let neviděl. Co znamenalo jíti dobrovolně do legií, kdy měli jsme tak málo naděje na vítězství, víte každý sám. Kdo dal nám tenkráte sílu a odvahu obětovati sebe a své drahé doma ne pro sebe, ale za svou drahou vlasť a celý český národ? Byla to zajisté idea Svatováclavská, která vlévala do našich srdcí onu lásku a obětavost i opravdové hrdinství, ku kterému není třeba síly tělesné, ale hlavně duševní. Tu oběť jsme přinesli, ale vzpomínám při tom, kdy nám při odjezdu z Ruska naši představitelé kladli na srdce, že není hrdinstvím svobodu dobýti, ale onu potom udržeti. Měli snad mnozí málo pochopení pro onu tak vážnou výzvu, ale za těch 25 let jsme se plně o tom přesvědčili.

Letos oslavujeme 20ti leté trvání naší samostatnosti a co se za těch 20 let u nás změnilo. Mnozí bratří zapomněli, proč vlastně tenkrát do legie šli. Často sleduji, kterak mnozí toho jména zneužívají a využívají ve svůj prospěch osobní. Poukazuje se na to i z řad obecenstva a mnozí hledí na nás závistně jen proto, že vůbec legionáři jsme. Jest většina bratří, kteří nešli do legií z prospěchu, ale ze svaté vlastenecké povinnosti. Já sám, ačkoliv ovládám český i německý jazyk v slově i písmě, nehledal jsem ničeho, ale sedím klidně u svého řemesla a takových jest zajisté více. A je-li kdo ve státní službě, proč má se jemu záviděti? Zajisté si toho legionáři plným právem zaslouží, dovedli-li oni pro stát přinést oběť tu nejdražší.

Uplynulo 20 let a málem nescházelo mnoho a měli jsme válku znova. Tentokrát však za mnohem těžších okolností než před 20ti léty. Bratři, ptám se vás, jaké jste měli tentokráte pocity? Zajisté, že se nemýlím, řeknu-li to za vás sám. To, co jsme dobyli za žádnou cenu nedáme zpět! Zajisté se ozval v nás nový a mnohem větší vlastenecký pocit. Zajisté ona idea svatováclavská tím více v nás ožila, když nyní zpíváme Svatý Václave, nedej zahynouti nám ani budoucím. Mnozí z nás jsme již starší, ale i my můžeme a musíme mnoho vykonat. Okažme vždy a všude odvahu — nebuďme ustrašeni, ale ustrašence poučme ne hrubostí, ale rozumově, že nemusíme se báti, nejsme sami, vždyť za námi stojí silní spojenci a na nás jest, by jsme se v prvé řadě bránili sami. Národ náš bude-li svatováclavský, nikdy nezahyne. Mnozí již odešli z našich řad, ale jak jsem viděl při pohřbu našeho zesnulého tatíčka Masaryka, seznal jsem, že jest nás přec ještě dosti. S velkou bolestí však konstatuji, že málo jest těch, kteří se otevřeně hlásí pod prapor sv. Václava. Bratři! Byl jsem v legiích dobrým katolíkem a též dobrým vojákem. Katolictví mně nevadilo, snášel jsem se se všemi bratry nad míru dobře; proč bychom se nemohli i doma dobře snášeti? Nelekejte se, že vás budou považovati za slabochy. Naopak, kdo dnes se hlásí pod prapor svatováclavský, to jest pravý hrdina, hrdina, kterých dnes nejvíce potřebujeme.

Nechci nikoho přemlouvati, ale jest to povinností a proto odhoďte předsudky otřepaných frází a nestyďte se za svoji víru. Hleďte, jak se naši odpůrci hrdě hlásí ke svým ideám. Proč bychom se my, katolíci, měli styděti?

Dnes jest boj, do kterého musí třeba nechtíc každý zasáhnouti. Nepřátelé naši bojují lží, úskokem a podvodem, my však chceme bojovati hrdinnou láskou ke každému a v tom musí být naše vítězství.

Hlaste se za členy katolických legionářů, hlaste se pod prapor sv. Václava, neb nezhyne národ, pokud věřit bude, dědictví otců zachovej nám, Pane.

Končím s bratrským pozdravem a doufám, že se s vámi sejdu na podzim při pouti do Staré Boleslavě.

Josef Vrána, ruský legionář v Louňovicích pod Blaníkem.

I naše ženy konají svoji národní povinnost

Národohospodáři nám neustávají dokazovat, jaké obrovské sumy peněz procházejí rukama žen — hospodyněk, a je tedy patrno, jak mnoho záleží na tom, aby si ženy jasně uvědomily, kam vlastně peníze, které ony vydají, jdou a co se z nich podporuje. Nemůže nám to býti lhostejno, obzvláště v dnešní době, kdy je třeba uvědomělých, celých lidí, aby nad všemi národy rozklenula se opětně duha pohody a míru.

Není třeba, aby žena vzala vše, co jí obchodník dá nebo nabízí, je její povinností, aby projevila zájem o to, kdo je výrobcem toho kterého zboží, odkud k nám jde a pak aby zásadně odmítala zboží nečeského původu, jehož výtěžky plynou v převážné většině na účely našemu národu a státu nepřátelské. Za své peníze si může každý vybrat to, co se jemu hodí. Podporujeme tím konečně jen své; naši čeští lidé budou mít práci, a budou-li míti práci, budou pak moci více prospěti svému národu.

Práce našich žen — hospodyněk byla a je i dnes velmi důležitou v celém našem státě. Vzpomeňme jen neohrožené vlastenky — M. D. Rettigové — byla v prvé řadě hospodyní a že byla v prvé řadě hospodyní a že byla dobrou hospodyní, byla i dobrou vlastenkou. A tak i dnes a mnohem více dnes — záleží na našich ženách-hospodyňkách, aby jmění národní neunikalo, ale aby rostlo a zůstávalo u nás. Je zapotřebí stále a stále si připomínati i v maličkostech povinnosti ke státu, uvažovati o každé koruně, kterou vydáme, aby přišla opět do českých rukou a za český výrobek. Uvědomme si, že velké továrny mohou udržovati provoz jen tím, že budeme jejich zboží odbírati, starejme se tedy aby to byly továrny a podniky české, v českém kraji, s českým vedením a českým dělnictvem, nebojme se nakupovati u menších živnostníků, i tam dostaneme zboží dobré a za stejnou cenu, a pak budeme nepřímými budovatelkami národního důchodu a národní síly. Nezapomínejme: Svůj k svému! MAN-

Změněné poměry

1. června projížděl Chocní kardinál Verdier. Byl za město oficielně pozdraven p. starostou města Rohlenou a náměstkem Burešem.

Jejich pozdrav tlumočila francouzsky pí Škorpilová, chof ředitele Obchodní akademie, která při této příležitosti požádala p. kardinála, aby se zapsal do pamětní knihy města Chocně.

Pan kardinál ochotně vyhověl a byl za to srdečně zdraven od četného obecenstva na nádraží přítomného.

Příhoda tato nejlépe ukazuje, jak se změnily poměry proti roku 1935, kdy projížděl též pan kardinál Chocní a kdy jej město oficielně neuvítalo. Vliv katolicismu stále stoupá a je na nás, abychom dovedli vliv ten vždy řádně podchytiti a ve prospěch a blaho církve a vlasti řádně využíti.

V cizích službách jest takový katolík, který své úspory ukládá u ústavů katolíkům nepřátelských. Každý čtenář našeho časopisu koná svoji povinnost a své přebytky svěřuje záložně Hermes.

zprávy ve zkratce

Upozornění! Nezapomeňte, že od 15. do 22. června jsou zase vyloženy volební seznamy a přesvědčte se, jste-li v nich zaneseni!

—. **Ostatky sv. Ondřeje Boboly,** polského mučednika v XVII. st., který byl prohlášen o velikonočních svátcích za svatého, byly převezeny z Říma do Polska. Zvláštní vlak, ve kterém v jednom voze upraveném za kapli, byly uloženy ostatky, byl provázen přes české území dvěma českými kněžími. V Mor. Ostravě a v Bohumíně i na jiných místech jej očekávali kněží i věřící. Polský biskup, doprovázející ostatky světcovy, upřímně děkoval za poctu českého lidu polskému světci. Polský tisk všeobecně se raduje z této pocty. Ano, světci sbližují, co lidská zloba rozděluje.

—. **Lidovou stranu stihla ztráta** úmrtím dvou jejích pracovníků. Po čtrnácti dnech nemoci zemřel v Praze senátor J. Rýpar, který zastupoval mor.-ostravský kraj a byl velice činný ve straně. V Načeradci zemřel ve věku 82 let býv. senátor, A. Adamovský, který se od mládí uplatňoval činně v katolickem a pak politickém hnutí. Odpočinutí věčné dej jim o Pane!

—. **Boje ve Španělsku** jsou den ze dne krutější, letadla obou válčících stran vyvíjejí hroznou činnost. Francovým vojskům se podařilo obkličiti Castellon a do předměstí již vniklo. Franco zamýšlí provésti generální útok na Valencii. V Anglii, ve Francii a Sp. Státech je veliké pobouření nad potopováním anglických lodí Francovými letci a nad bombardováním otevřených měst. Franco se ovšem vymlouvá, že jsou v nich muniční továrny. Nešťastné Španělsko bude hromadou trosek.

—. **Středoškolské hry v Praze,** k nimž se sjelo z celé republiky přes 50.000 studujících, byly krásnou manifestací mládí pro stát. Sobotní průvod mladých Prahou rozradostnil kde koho, mladí jinoši i dívky provolávali hesla svědčící o lásce k vlasti, Praze, armádě i o odvaze. Nedělní cvičení na stadionu, jemuž přihlíželo přes 100.000 diváků, bylo velice zdařilé.

—. **Češi ve Vídni** nemají po anšlusu na růžích ustláno. Byla jim sice slíbena svoboda, ale víme, jak ji páni v Berlíně rozumějí. České školy jsou obroženy a českému živlu jsou činěny všemožné potíže. Je pravděpodobné, že nebude Čechům ani dovoleno účastnit se sokolských slavností v Praze.

—. **V Moskvě opět nový sensační proces,** tak oznamuje tisk velkými titulky. Deset význačných politiků, mezi nimiž je i bývalý vyslanec v Praze Ovsejenko, a místopředseda ústřední vlády moskevské, diplomati a j. budou obžalováni z vlastizrady. Inu, ať si dělá Stalin, co umí, ale zemi tím jistě neprospěje, neboť pomalu bude celá Rus žít jen ve strachu před zítřkem a to jistě není dobrá půda pro práci.

—. **Hrůzy války v Číně** nelze prostě vylíčit. Japonským náletům na města nikdo neodolá, v Hankau, Kantonu, jsou již desítky tisíc obětí. Nyní musili Japonci zastavit svůj postup, poněvadž se řeky rozvodnily. Tři mírové společnosti — ne katolické, obrátily se s prosbou na Svatého otce Pia XI., aby se zasadil u Japonska o zastavení bombardování měst. Ano, pánové, kdyby papež vládl, jistě by nebylo těchto hrůz.

—. **Všichni Turci do vlasti,** tak káže diktátor Kemal paša. V Istambulu se již sešla komise, ve které jsou zastoupeni delegáti 4 balkánských států a jednají o způsobu, jakým dopravit do Turecka na 100.000 Turků usídlených na Balkáně. Je to pěkné, jen škoda, že něco podobného nenapadlo Hitlerovi.

—. **O baltsko-skandinávský neutrální blok** usiluje polský zahraniční ministr Beck. Odejel nyní do Estonska, aby získal tento stát pro svoji myšlenku.

Hlučínský apoštolát roste dál a *najatě* místnosti nestačí. Musí se stavěti *nový dům*. Proto prosí správa domu katolickou veřejnost o příspěvek. Pomoci můžete, když se *modlíte*, když kupujete a šíříte hlučínské *tiskoviny*, když pošlete nějaký mimořádný *dar* na novostavbu. Č. pošt. spoř. 39556 Praha. Vypsali jsme též *Výprodej knih a brožur* za značně sníženou cenu (až 40 procent slevy), abychom mohli začíti se stavbou (za hotové). Vyžádejte si seznam slev. Nepropaste tak mimořádnou příležitost.

Exercitní dům, Hlučín.

h r a n i č á ř

Teplice-Šanov

Po bitvě. Vydrželi jsme nápor.

Byla to opravdu bitva, kterou svedly mezi sebou strany uplynulou neděli. Příslušníci sudetoněmecké strany proměnili celé město ve válečný tábor. Hlavní štáb měl svoji kancelář na Zámeckém náměstí, kde se v neděli časně z rána shromáždilo veliké množství aut, motorek, kol, jakož i bojovníků obojího pohlaví a všech odvodních ročníků, od školní mládeže počínaje. Rozkazy byly dány, bitva počala. Auta se rozjela na všecky strany a svážela voliče. Přivážela je z nemocnice, chorobince, z chudobinců a domů pro přestárlé, přivážela chromé, slepé, těžce nemocné, kdo jenom dýchat mohl, musil k volbě, i když ho tam v náručí museli donésti. Svojí úžasnou agitací docílili henleinovci, že účast při volbě byla veliká a že také volební číslo bylo značně větší nežli při poslední volbě, že bylo zapotřebí 478 hlasů k získání jednoho mandátu. Strana sociálně demokratická byla úplně rozdrcena a scvrkla se na pouhé 3 mandáty. Nebylo jiného k očekávání, když ji všichni vůdcové opustili a na kandidátce měli samé nové neznámé lidi podle nyní uplatňovaného hesla: „mladí vpřed". Tito mladí se vpřed nedostali. Také komunisté se museli spokojiti jen s 1 mandátem, protože na druhý se jim nedostalo. Židé a spojené české strany si udržely své državy. Židé mají jako dříve 3, Češi 6 mandátů, o jeden dokonce více než při minulých volbách. Spojení českých stran v jednu kandidátní listinu se plně osvědčilo. Zdánlivý úbytek hlasů proti parlamentním volbám v r. 1935 lze lehce vysvětliti tím, že tenkráte židé, kteří neměli vlastní kandidátku, odevzdali své hlasy pro české soc. demokraty.

Duchcov

V našem městě konalo se ustavení nového městského zastupitelstva a volba starosty a jeho náměstků. Ukázalo se při ní, jakou bylo chybou, že české strany nešly do voleb na společnou kandidátku, nýbrž roztříštěně. Ačkoliv získali celkem 18 mandátů, a sudetoněmecká strana jenom 16, uplatňovala tato nárok na starostu. Dva němečtí soc.-demokraté se s námi spojili, ale starostou byl českými hlasy zvolen německý soudruh, kdežto české strany se spokojily s obsazením místa I. a II. náměstka. Henleinovci se proti volbě ohradili a na znamení protestu opustili zasedací síň. Co bude dále v Duchcově, nikdo neví.

Podmokly

Volební horečka vyvrcholila sobotními „maškarními" průvody Sdp strany, jejich nadšení bylo tak veliké, že zašli i do sousední obce a zapomněli, že číslo kondidátky, které kandidovali v Podmoklech, měli ve zmíněné obci němečtí soc. demokraté. Dík policejní pohotovosti i průběh volební byl klidný, až večer kolem 8. hodiny, kdy táhli příslušníci strany Sdp v hloučcích kolem Spolkového domu němec. sociál. demokratů, byli drážděni výkřiky ze zahrady. Vrátili se po chvíli zpět s huronským řevem „sieg heil", snad i nějaká facka padla, ale několikačlenná policejní hlídka stačila je rozptýliti. Rovněž další srocování v Poštovní ulici, policejní hlídka rozptýlila.

Volební výsledky ukázaly vzrůst českého živlu jedním mandátem, v poměru 2. ku 13. a poměr všech státotvorných stran 1. ku dvěma.

Ovoce henleinovských štvanic

Němci v republice povzbuzeni zabráním Rakouska Hitlerovými vojsky a ujištěním Adolfa Hitlera, že pomůže i utiskované větvi svých soukmenovců v Československu, nabyli sebevědomí a zahájili proti vlastnímu státu postup, pro který slovo štvanice jest příliš mírným vyjádřením. V čelo těchto štvanic postavil se známý p. Konrád Henlein, který kdyby podobným způsobem vystupoval v Německu nebo v Rusku jako občan těchto států, dávno již byl by jako velezrádce odstřelen. Nám jest jen líto svedeného německého lidu, který zaslepen úžasnou, štvavou agitací Henleinových nohsledů nechal se naverbovati do jeho strany a neuvědomuje si, že se sám tímto způsobem řítí do zkázy. Již dnes možno odhadovati nesmírné škody, které zásluhou Henleinovou německý lid v první řadě utrpí, a čím déle jeho štvanice budou trvati, tím smutnější a hroznější bude jejich ovoce. Největší chloubou a zdrojem blahobytu sudetoněmeckého kraje byly beze sporu jeho lázně světového jména. Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně, konečně i Teplice-Šanovské prožívaly jindy v tuto dobu nejradostnější měsíce v chledu hospodářském i společenském. Tisíce lázeňských hostí z republiky i ze sousedních států a takřka z celého světa sjížděli se tu ,aby zde hledali uzdravení a zotavení, přinášeli sem peníze, všem obyvatelům možnost obživy, dodávali celému kraji svátečního rázu. Dnes lázeňský ruch skoro úplně umlkl. Rozeštvanému kraji domácí i zahraniční hosté se ,vyhýbají, kde dříve sady i restaurační zahrady se rozléhaly zvuky radostné koncertní hudby, jest nyní ticho a smutno, kde dříve proudil rušný společenský život, tam nyní zeje na vás prázdnota a nuda. A obyvatelé těchto lázeňských míst i celého okolního kraje, kteří jindy celý rok čekali na lázeňské hosty, z nich žili, čerpali svůj blahobyt, dnes věší smutně hlavu, lázeňské, restaurační a zábavní podniky jsou před konkursem, lidé zvyklí blahobytu, třou bídu a nouzi. Při tom však Henleinova lžipropaganda jest tak drzá, že vinu na ochuzení celého kraje svádí na vládu republiky, která prý svými vojenskými opatřeními lázeňské hosty zastrašuje a vyhání. A místo, aby p. Henleinovi další štvanice zakázali, řvou za ním své zoufalé „ein Volk, ein Wille, ein Sieg", jeden národ, jedna vůle, jedno vítězství. Nežli se toho vítězství dočkají, bude jejich pohroma tak strašná, že se z ní ani za dalších dvacet let nevzpamatují. Jiní, kteří neméně těžce na henleinovské štvanice doplácejí, jsou živnostníci a chudí obyvatelé horských našich vísek. Znáte je jistě ta malá políčka chudých horalů v Krušných horách, která jim s velikou bídou rodí trochu bramborů a ovsa, v nejlepším případě i trochu žita. Na lukách si pasou své kravky a kozy, mléko, máslo a tvaroh nebo sýr zpeněžují a tak těžce protloukají svůj život. Po celém hřebenu horském jsou roztroušeny horské boudy, restaurace a hotely, které jsou živiteli těchto chudých horalů, hlavními odběrateli jejich živočišných výrobků, ale jen tenkráte, když sami mají hosty. Ale za dnešních poměrů vyvolaných henleinovskými štvanicemi, kdo by se odvážil pěstovati turistiku v pohraničním a horském kraji? Říští Němci, kteří dříve tvořili hlavní kontingent hostí, nepřijdou, právě tak jako turisté z českého vnitrozemí. Veliké hotely a restaurace, které dříve byly nejvíce vyhledávány turisty, zejí dnes prázdnotou, trží ve všední den patnáct, dvacet korun, prodají za týden sotva jeden oběd. Věříme rádi, že bída v horském kraji jest dnes obzvláště veliká, ale i na ní má velikou vinu štvavá agitace sudetoněmecké strany. Její ovoce pociťují i peněžní ústavy německé. Teď teprve si uvědomil tak mnohý český člověk, že vlastně páchal proradu na české věci, když svoje úspory měl uloženy v německých ústavech, a honem je vybírá, ale s ním i mnoho německých vkladatelů, kteří si myslí, kdyby k něčemu došlo, že mají své peníze doma nejlépe schovány. Jest to ovšem omyl, před kterým zejména české vkladatele varujeme. Když jste již po léta svými penězi podporovali německé spořitelny a banky, svěřte je nyní aspoň českému ústavu a podpořte jimi české peněžnictví v pohraničí, jehož prosperita jen od vaší podpory závisí. Záložna „Hermes" má svoje sběrny ve všech větších místech pohraničních a mileráda vám poslouží. Zejména katoličtí hraničáři mají si uložiti za povinnost podporovati tento podnik katolického peněžnictví. Štvanice poslední doby otevřely vůbec oči mnohým českým lidem, kteří své peníze nosili do henleinovských obchodů, se zálibou vyhledávali německé živnostníky, navštěvovali německé hostince. Český obchodník jim byl příliš drahý, živnostník je špatně obsloužil, české hostince byly společenské smetánce příliš sprosté. Teď, když se nám z druhé strany dostalo tolik kopanců, když jsme na německých domech četli vyzývavé nápisy „ani jeden hlas protivníkům sudetoněmecké strany", jistě si každý Čech uvědomí význam hesla „Svůj k svému" a bude je důsledně prováděti. Čeští živnostníci, kteří následkem henleinovských štvanic jsou bojkotováni, zaslouží si a mají právo žádati, aby je čeští lidé tím více podporovali. Dovídáme se, že některé české hostince jsou již rozhodnuty vypověděti smlouvy o dodávce piva s německým trnovanským pivovarem, poněvadž jeho majitel se postavil v čelo štvavé protičeské agitace. Tato rozvrátila klidné, přátelské spolužití mezi oběma národními kmeny, zasela mezi nimi símě nenávisti a nevraživosti, způsobila, že Němci se bojí jeti do Čech na návštěvu svých českých příbuzných, anebo tyto pozvati k sobě, že se za těchto okolností bojíme zprostředkovati výměnu českých dětí za německé, že celý společenský styk mezi Čechy a Němci jest otrávený a nesnesitelný. Ba nezastavila se tato štvavá agitace ani u dveří kostela. Známé prohlášení německých bohoslovců v Litoměřickém semináři, že se stotožňují s henleinovským hnutím a že budou kázat jenom německému lidu, vyvolalo pobouření v řadách katolických hraničářů, kázání některých kněží před volbami nesené tónem henleinovské agitace toto pobouření ještě zesílilo, právě tak jako slavnostně osvětlená kostelní věž v předvečer voleb. Bylo by užitečno toto pobouření uklidniti vhodným zákrokem československých biskupů. Litoměřický njd. p. biskup, který jest znám svou náklonností k českému lidu a svým loyálním poměrem k republice, jistě své bohoslovce odkáže do patřičných mezí, nařídí zostřený dozor při jejich výchově a dá kněžím náležité pokyny, aby při vykonávání svého úřadu působili smířlivě a ne rozkladně.

Henleinovci při svém štvaní a volání po vítězství a po dosažení cíle, jsou tak zaslepeni, že své lidi přímo ženou do zkázy a katastrofy. Kdyby jejich štvanice měly přinésti opravdu nejhroznější ovoce a roznítiti válečný plamen, tu by celé jejich sudetoněmecké území v první řadě bylo zpustošeno, města leteckými nálety pobořena a vypálena, obyvatelé vyvražděni.

Doufáme, že německý lid v pohraničí usedlý si uvědomí toto strašné ne-

---

Dominik Matějka

Z Rakouska ke Slovanům

(Pokračování.)

V československé armádě.

Po výstupu seřadili jsme se do čtyřstupů. Důstojník převzal listiny, přečetl naše jména a již zazněl řízný povel „Pozor". Hudba zahrála nám pochod a již jsme šlapali do města. Na nádraží očekávali nás známí bratři. Když jsme procházeli živou ulicí města Cognacu a hudba zahrála do pochodu naši známou „Andulko šafářova", byl jsem dojat radostí nad nově nabytou svobodou a mimoděk vzpomněl jsem na dra Hladíka a jeho výrok na Assinaře: „Ty budeš ještě nosit kvér..." Naše uvítání bylo slavnostní, že byla právě neděle. Na depôt (velitelství skladiště), dostali jsme francouzské starší obleky a čepice „loďky" a mohli jsme jíti do města. Zde našel jsem synovce Jana Rouska, který v roce 1914 odjížděl z Bitolje do Athén a osud zanesl jej jako dobrovolce do srbské armády, kde pobyl 9 měsíců na soluňské frontě a odtud dostal se do Francie s bratry Kozlem a Láchou ze Žižkova. Odpoledne byli jsme v městských sadech, kde koncertovala hudba 21. pluku čsl. a večer bylo představení v letním divadle, naši hoši sehráli krásně „Psohlavce". Tak krásné a radostné započala služba pro československý národ.

Dne 4. června byli jsme přičleněni k 21. pluku čsl., který měl brzo odejeti. Maršík, Picha a já byli jsme u páté roty. Celý 2. prapor byl ubytován ve velké budově blíže nádraží. Na nové stejnokroje našili jsme odznaky a čísla z černého flanelu; také nové barety byly již hotovy a celou válečnou výzbroj jsme obdrželi. Všichni bratři s nadšením konali cvičení a zpěv bylo slyšeti od rána do večera. Brzy našel jsem zde br. Procházku, který ve Štípu měl otravu krve na ruce a tuto hrozně pohmožděnou, ale to mu vše nevadilo a byl již desátníkem. Druhý den přišlo ještě 10 bratrů ze Žamaku a válečný stav roty byl doplněn. Denně jsme cvičili a zvykali na české velení.

Dne 9. června byli jsme u lékařské prohlídky, vlastně pravého odvodu. Francouzský lékař v hodnosti majora se mne ptal, jak jsem stár a když jsem mu řekl, že 46 roků, mávl rukou, že mohu odejíti a mluvil něco s našimi důstojníky. Před polednem zpakoval jsem přebytečné věci do bedničky, a dal na vůz, který je odvezl do skladiště. Odpoledne mně br. četař hlásil, že mám odevzdati věci a jíti do depôt, neboť prý mne lékař neuznal schopného polní služby. Velice nerad jsem opouštěl bratry, třeba že jsem s nimi nebyl dlouho, přirostli mně k srdci jako rodní bratři, pro nadšení a zápal k našemu osvobození. Rozloučil jsem se i s Rouskem, který byl u šesté roty...

Na depôt našel jsem dobrého bratra, který právě přišel, pracoval již delší čas ve Francii jako horník, uměl již dobře francouzsky. Jdouce městem divili jsme se, jak nás děti zdraví naším „Nazdar". Byly dobře poučeny ve škole o Češích, ba i kněží z kazatelny vykládali lidu o našem odboji. Denně kupoval jsem dvoje noviny francouzské a můj soused dovedl dobře překládati. Právě v tom čase vystoupila naše armáda v Rusku u Zborova a pak proti bolševikům. Noviny přinášely na prvé straně dlouhé články s nadpisy „Vítězství Čechoslováků v Rusku" a obdivovaly naše hrdiny v Rusku. Tyto noviny přinášely také zprávy z novin anglických, ze kterých bylo patrno, že vystoupení naší armády v Rusku získalo nám sympatie celé anglické veřejnosti a tím také pozdější uznání naší samostatnosti.

Za tři dny odjížděl 21. pluk, prapor za praporem do Darney. Dva dny bylo slyšeti hudbu je doprovázející a my jsme jim záviděli.

Dne 5. července na sv. Cyrila a Metoděje vybrali nás k nové prohlídce lékařské. Tentokrát se mne lékař neptal na stáří. Byli jsme určeni k doplnění 22. čsl. pluku, který byl již také v Darney. Dostali jsme znovu stejnokroje a ubytovali nás v budově u nádraží, kde dříve byl 2. prapor 21. pluku a zde jsme cvičili. V tom čase přijel větší oddíl asi 500 dobrovolců z Italie a tvořil se zde 23. pluk. Brzy sestavili kapelu, která nás 17. července odpoledne doprovodila na nádraží, abychom odjeli za plukem. V Angulem stál náš vlak od večera až do půlnoci. Další cesta byla přes Tours k Dijonu. U každé stanice viděli jsme tábory a cvičící oddíly armády americké. Celé její vlaky stály v nádražích. V Dijonu byla největší americká posádka, zde měli přistavené celé nádraží, kde stálo mnoho vlaků s obrovskými lokomotivami, které se lišily i šedou barvou. (Pokračování.)

bezpečenství a odmítne konečně štváče, doufáme, že uzná dobrou vůli naší vlády upraviti poměry v republice ku všestranné spokojenosti všech národností, že uzná i dobrou snahu presidenta republiky, zajistiti ve státě pokoj a mír, a že jako dobří občané republiky pro pokoj a mír, pro přátelskou shodu a přátelské spolužití budou spolupracovati.

Proti minulým obecním volbám vykazuje česká kandidátka značný přírůstek hlasů, který mohl býti ještě větší a přinésti nám ještě sedmý mandát, kdyby nebylo mnoho ztracených hlasů zaviněných tím, že někteří voličové byli povoláni k vojenské službě, jiní před krátkem se odstěhovavší k volbě se nedostavili, jiní konečně nebyli zapsáni ve volebních seznamech. Zvoleni byli čeští zástupci pp. Jirout a Chlebný za soc. demokraty, Postránecký za národ. socialisty, Čermák z Národní sjednocení, Mlejnek za čsl. stranu lidovou, Botlík za živnostníky. S volebním výsledkem v hlavní baště Henleinova tábora můžeme býti spokojeni. Sudetoněmecká strana vykazuje nejvýše 67% všech hlasů. Vydrželi jsme nápor. –

V neděli vyhráli jsme v Teplicích ještě jednu bitvu a to na sportovním hřišti. Čeští sportovci z Libně sehráli tu zápas s německým divisním mistrem T. F. K. 03 o postup do Ligy a vyhráli po úporném boji 2–1. Teplič-tí hráči asi ještě v důsledku volební horečky hráli drsně, až hrubě, insultovali dokonce české diváky, ale zasloužené porážce se neubránili.

KDO CHCE PSACÍ STROJ PORTABLE (kufříkový)?

Prodáme několik továrně nových strojů Portable s úplnou písemnou zárukou, hluboko pod cenou, z důvodů skladových. Generální zást. psacích strojů. **Praha XII., Přemyslovská 26.** Též na měsíční splátky po 50 Kč.

Roudnicko-Libochovicko

Schůze vrchní správy všeobecné veřejné okresní nemocnice v Roudnici n/Labem konala se po skončení schůze okresního zastupitelstva dne 4. června v zasedací síni městského zastupitelstva. Schůzi tu zahájil předseda správního výboru okres. hejtman vrch. rada pol. správy Gabriel. Schůzi té byl přítomen primář nemocnice MUDr. Hykiš. Po schválení zápisu z poslední schůze jednohlasně přijato započtení předchozí služební doby pro pensi Josefu Husákovi, II. správnímu úředníku v nemocnici. Václavu Boušovi, který jest ve služebním poměru od roku 1926, odhlasováno definitivní ustanovení. Josef Nitka, který byl v návrhu správ. výboru doporučen na postavení v služebním poměru na roveň pragmatik. zřízenců, byl na odhlasovaný protinávrh odložen.

Vdově po zřízenci Ant. Polákovi přiznán důchod Kč 4.200 ročně. Odhlasována jednomyslně změna § 29 stanov nemocničních. Jako 7. bod programu schůze bylo zvýšení ošetřovací sazby z dosavadních 19 Kč denního poplatku na 20 Kč. Toto zvýšení bylo po provedené debatě na základě uznání nutné úhrady většinou přijato. Usneseno zakoupiti různé potřeby pro nemocnici ze zdravotní přirážky a projednány běžné záležitosti v nich na návrh ref. p. Ing. Brofta, jakož i po dotazu na p. primáře MUDr. Hykiše usneseno přijmouti třetího sekundáře do služeb nemocnice. Tímto byl program vyčerpán a schůze vrchní správy nemocnice skončena.

Tuto neděli konala sokolská župa podřipská svůj župní slet v Roudnici n. L. Minulou neděli započal tento slet žactvem a dorostem, tuto neděli ukončil členstvem. Možno říci, že slet se sokolům plně vydařil zvláště tuto neděli, kdy krásné počasí proti neděli minulé bylo jak průvodu, tak i cvičencům příznivější. Průvody po obě neděle byly mohutné a ukázněné. Taktéž i cvičení samotné, které bylo poslední zkouškou před pražským sletem až na nepatrné výjimky dopadlo skvěle a tak možno říci, že župní slet sokola v Roudnici n. L. dopadl jak po stránce pořadatelské tak i mravní velice dobře. Sletu tomu byli povděčni i roudničtí živnostníci, kteří opětně po delší době následkem veliké účasti aspoň trochu se tržbou podchytili. Doufejme, že i jednota a pevný krok podřipského sokola v této vážné době přispěje k utužení národní naší síly i obrany našeho státu, čemuž již k provedené jednotě všech tělocvičných korporací přejeme podřipskému sokolstvu plného zdaru.

Emil Dostál

Naše vystoupení v Rusku

(Dokončení)

Mezi námi byla pospolitost a bratrskost všem stejně dávající a všechny stejně obohacující. Jenom tato rovnocennost a jednotné nazírání na prostředky boje vedly od vítězství k vítězství. Společná národní myšlenka vyjadřovala naši sílu a tato vydobyla již před bojem naše vítězství.

Vojsko zocelené boji u Zborova a Bachmače, mělo svou tradici boje osvobozovacího a cítilo se jako celek nejmohutnější podporou národa v jeho boji za svobodu a samostatnost.

Sovětská vláda se přepočítala, když vyhovovala německému nátlaku a vlivu proti nám a v jednání s námi byla neupřímná, spoléhajíc na rozkladnou činnost českých komunistů v našem vojsku. Její bázeň, že bychom se mohli přidati k protibolševickým stranám byla bezdůvodná. Že jsme toho nikdy neměli v úmyslu, toho dokladem je, že jsme ponechávali na místě vládu jakoukoliv, již si zvolilo ruské občanstvo bez našeho nátlaku. Až později, když se mluvilo v ruských politických kruzích o znovuzřízení fronty proti ústředním mocnostem, utvářela se politická situace docela jinak.

To si sovětská vláda nepomyslila, že čsl. vojsko, tak prostorově roztrhané po celé dráze od Rtiščeva až do Vladivostoku, nezdolá. Vždyť rudí byli dobře vyzbrojeni a my měli jen jednu třetinu vojska ozbrojenu. A byly oddíly, že při zákeřném přepadení rudými vojsky se bránili kameny a zvítězily (Zlatoust, Irkutsk).

Naším vystoupením jsme podpořili naše zahraniční politické vedení, když se mohlo opřít o několik desítek tisíců bodáků a tak rozsáhlou frontou a tím naše politická samostatnost byla uznávána postupně od všech velmocí. Dali jsme příklad ruským občanům nesouhlasícím s bolševiky a v námi zabraném území ustanovovaly se vlády s požadavkem postavení nové protiněmecké fronty a tím jsme vrátili Rusku svobodu přesvědčení a vládu do rukou ruského lidu.

Dnes v osvobozené vlasti v dvacáté výročí našeho vystoupení vzpomínáme všech v těchto bojích padlých a přáli bychom si ve jménu jejich, aby každá složka národa, každá politická strana, stojící na půdě našeho státu, svou stranickostí nerozbíjela národní jednotnost v dnešní nejisté době. Jsme národem početně malým, ve velice choulostivé zeměpisné poloze a proto je nám třeba národní pospolitosti. Spoléhati musíme na vlastní sílu, aby, bude-li toho třeba, vyjadřovala organisaci a semknutí všech tříd národa ve společném nebezpečí. Čsl. legie buďtež nám příkladem!

organisační

SVATÝ HOSTÝN. Sdružení katolické omladiny společně s katol. legionáři pořádá v neděli 19. června t. r. oslavy 20letého jubilea trvání Čsl. republiky, společně s oslavou 20. výročí založení italských legií a výročí ruské anabase. Slavnostní projevy učiní bři E. Dostál, legionářský historik z Prahy a jednatel Zemského svazu ústřední jednoty legionářů, J. V. Křiklava.

Schůze nově zvoleného výboru Jednoty přátel katol. legionářů — okrsek Velká Praha koná se v úterý 21. června 1938 v 8 hodin v paláci Charitas v Praze II., Karlovo nám. 5—6 (Síň přátelství).

Schůze přátel katol. legionářů ve Vršovicích koná se 24. června t. r. Promluví br. Dr. D. F. Polanský, br. pplk. Ing. K. Joachim o používání plynových masek a br. Jos. V. Křiklava.

Proč jsem ještě nezaplatil členskou legitimaci a nezaslal dobrovolný příspěvek Zemskému svazu ústřední jednoty čsl. legionářů?

K tomuto číslu přiložili jsme složenky p. sp. č. 210.512 a prosíme naše vážené odběratele, aby nám zaslali předplatné na r. 1938 anebo alespoň zaplatili si první pololetí (Kč 12.–) do 30. VI. 1938.

Náš nezávislý časopis nemá fondů, není nikým podporován a musí proto spolehnouti jen na svou čtenářskou obec, že tato svoji povinnost vykoná.

Nečtěte na dluh.

Získávejte nám nové odběratele.

Pošlete nám adresy katolíků, kterým bychom mohli zaslati list na ukázku.

Inserujte ve Stráži!

Do každé katolické – vlastenecké rodiny Svatováclavskou Stráž.

Razítka jen u Peterky PRAHA VIII., Primátorská 58.

Proč?

Parný červencový den uvítal mne v kraji mého dětství. Je svátek jednoho se sv. apoštolů, a zde pouť. Jdu od nádraží a cestou mezi lukami, vstříc mi voní lán dozrávajícího žita; voní chlebem, vůní, kterou v městě ani neznáme. Po úzké mezi stoupám vzhůru do příkrého vrchu, odkud shlíží dolů kostel sv. Jakuba, obklopen hřbitovem. Již vidím bílé plachty několika stánků s cukrovím před hřbitovní zdí a vzpomínka na dva krejcary „pouti", — které jsme jako děti dostávaly — a velké starosti, co dřív za ty dva krejcary koupit, šlehla myslí.

Vcházím železnými vrátky na hřbitov, plný vůně a slunce, tichý — opravdu místo odpočinku. Jen několik lidí je tu, přišla jsem brzy. Stojím u babiččina hrobu a vzpomínám opět — jak nás vodívala sem do kostela, naproti do kaple sv. Panny Barbory na Velký pátek „k líbání"; vidím ji, s jakou odevzdaností snášela všechny tíže života a jak nás učila lásce k Bohu a bližnímu. Myslím na ni ještě když procházím hřbitovem a když jsem stanula u hrobu dědova, moudrého inteligentního sedláka, tvrdé, nesmlouvavé povahy, při tom však láskyplného srdce.

Kolem mne přešla udřená, venkovská žena. Její obličej nese podobu spřízněného rodu, ale neodvažuji se ji vyrušovat, zdá se mi, že rozjímá také o něčem velmi pěkném, na jejích rtech objevuje se slabý úsměv. Přešly jsme několikrát kolem sebe, když mne žena zastavila. — „Nejste z Modřínů Jačkovic?" zeptala se mne. — „Jsem z Prahy, ale vnučka Jačkovic, a vy jste Povolných, viďte, tetička Marjánka?" — „Jsem, to jste Anny, viďte?" — Přikyvuji. — Nikdy jsme se neviděly, teta Marjánka byla provdána daleko a k sourozencům a rodičům zřídka přišla. Povídá mi o svých dětech: — syn je v Praze úředníkem, dcera se bude vdávat. Myslím, že za sedláka, ale kdež pak. Na takovou dřinu by tetička nikdy dítě nedala, bude paní, vezme si úředníka z města. — „A co budete dělat s hospodářstvím?" — ptám se. — „Budeme dělat, dokud budeme moci, a pak až nebudeme moci dělat, prodáme to." — „A mohli byste to udělat?" — ptám se a nechce se mi věřit. — Vím, že práce venku v hospodářství je velmi namáhavá, že je jí mnoho, ale přece nechápu, že by někdo mohl s lehkým srdcem opustit místo, kde prožil on i jeho předkové celý život. —

A tetička povídá dál, jak je těžko dostat dnes chasu, jak se s ní člověk nazlobí, a přijednat není koho. Nedivím se, vždyť i ostatní děvčata i hoši jdou raději do města za prací — utíkají od půdy, která nikdy nezklame a je štědrou dárkyní tomu, kdo ji miluje. — Volají je do měst zábavy a lehčí život. Je opravdu lehčí? — Nechce se mi věřit, vždyť i ta těžká práce má svůj půvab. A přece mnohý městský člověk rád by ji dělal, ale nevezmou ho, smějí se jeho brzké únavě a tomu, že nevydrží stejné tempo s ostatními.

Po mši svaté odcházíme dolů do vsi — mne čeká ještě cesta do Modřínů. — Kolotoč upoutal moji pozornost. — Pár dětí je na něm. Což je tu tak málo dětí? —

Ještě před druhou vsí dohonila jsem sedláka Jouzka z Modřínů. — Stejné nářky na chasu, na lidi, kteří nechtějí dělat, slyším i od něho. Starý sedlák se rozhorluje. „Jindy, to byla jiná — v každém stavení měli nejméně pět dětí, osm, to nebyla žádná zvláštnost — a pak také měl sedlák aspoň dost pomocníků, a práce i kus jídla se našlo. A dnes — hanba povídat — jsou i na vsi jako v městě, jedno — nejvýše dvě děti, aby prý žádné nebylo zkráceno. Kam to takhle povede? — Pro nedostatek dětí byla loni zavřena jedna třída, letos už prý to budou dvě. Vypočítávám, kolik bylo v kterém stavení dětí a kolik je jich dnes." — To jsou hrozná čísla. A to není jen jedna obec, všechny jsou si v tom podobny. Říkalo se, že hodně dětí je Boží požehnání. Což dnes už lidé o Boží požehnání nestojí? — A jak budou vypadat odvody, když nebude branců — což si to nikdo neuvědomuje? — Je mi smutno, pomyslím-li na tyto konce. Jak bude za 20, 50 ba za 100 let? Není možno obrátit? Obrátit, dokud je čas? —

volná místa

Město Dasice obsadí místo městského úředníka. Žádosti do 25. června 1938. Bližší v Úředním listě č. 134.

Ve veřejné všeobecné nemocnici v Čes. Budějovicích, obsadí se místo odborného chemika (chemičky). Žádosti do 25. VI. 1938.

Při chirurgické a oční klinice Vysoké školy zvěrolékařské v Brně obsadí se místo pomocného zřízence. Žádosti do 25. VI. 1938. Bližší v Úředním listě č. 136.

TISKOPISY

TELEFON 236-26

VŠECH DRUHŮ, MODERNĚ PROVEDENÉ, V DOBĚ NEJKRATŠÍ DODÁ TISKÁRNA

VLAST - A. DANĚK, PRAHA II., ŽITNÁ 26

Dům se bourá

Rozprodám celý sklad nábytku hluboko pod cenou.

R. Bukáček,

Praha - Karlín,

Královská 47. – Telefon 61705.

Redakce, administrace a expedice v Praze I., č. p. 330. Telefon č. 35705. Předplatné Kč 24.– ročně, jednotlivé číslo po 50 hal. Vychází týdně v pátek. Kdo si ponechá dvě čísla a odebírání písemně nezastaví, považuje se za odběratele. Odběratelem přestává býti ten, kdo to administraci písemně oznámí. Novinová sazba povolena řed. pošt. a telegrafů v Praze p. čís. 86.147/IIIa/1938. Dohlédací pošt. úřad Praha 3. Vydavatel a majitel Jednota přátel katolických legionářů, Praha II., Národní 30. Číslo pošt. spořitelny 210.512 (Záložna Hermes v Praze). Odpovědný redaktor Bedřich Klimeš. Tiskne tiskárna Vlast, n. A. Daněk v Praze II., Žitná 26. Řídí redakční kruh.

Hlavní název: **Svatováclavská stráž**
Autor: **Dominik Matějka**
Názvy článků: **A co přijde nyní?, Na politickém jevišti Evropy, Z Rakouska ke Slovanům, Proč?**
Stránky: **[1], [2], [3], [4]**